

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Jøderne paa Hald

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 163. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519182976/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Jøderne paa Hald

tede Rige. I dette skumle Aasyn præger sig Harmen over Folkets Fornedelse, vaklende Haab om Fornyelsen af den tabte Herlighed, og mørke Ahnelser om et sørgeligt Udfald paa dette fortvivlede sidste Forsøg. Hvorhen stirrer dette skulende, hadske Blik? Til Ælia Capitolina – til Romerønnen paa Zions Bjerg – vogt Dig! see! allerede nedspiler den sin Kloe, for at sønderrive Dig! Han skjælver ikke – han har endnu Dolken – den sidste Tilflugt og Frelse.

Det Tredie skal ogsaa forestille en Jøde – den Forriges Broder. Hvor ulig him! saa forskjellig, som *Jacob fra Esau*. Ja! dette er – maae være tegnet efter Naturen: Snildhed, Sagtnodighed, Bøielighed; – patriarchalsk Værdighed, Godmodighed; dog ikke uden lidt underfundig Tilbageholdenhed. Saaledes har han smilet, da han bortbyttede Lindserne, og da han lagde de spraglede Kjeppes i Vandtruget. Han er orogivet af Blomster – Symboler paa søde, talrige Familieglæder, paa Haabet om Israels tilkommende Flor. En Hane – Aarvaagenheds, Paapassenheds Symbol – staar paa hans Skjød; han klapper den med et ømt og kjerligt Øjekast. – „Vist nok” – har jeg siden tænkt, da jeg som Ældre gjensaaet Billedet – „vist nok behøver du, forunderlige Nation! Hanens hele Aarvaagenhed, for at bevare din skrøbelige Tilværelse; kun Skade, at Du saa ofte lader Dig henrive eller rettere oppuste af dens Overmod, og glemmer: at de Kjerner, der gjorde dig fyldig og kjepehøj, vare – ofte nøjsommeligt nok – opsamlende i strenge Herrers Gaarde. Derfor have de ogsaa tit strækket dine Vinger, naar du baskede for højt med dem, og afrevet dine pralende Fjedre, saa baade Fidt og Blod fulgte med. Men du opholdes stedse af en højere Magt, der har adspredt dig blandt alle Jordens Folkeslægter, for at undervise og advare med dine Dyder, dine Lyder og Ulykker.”

Det er nu rum Tid siden, at jeg under en Morgenvandring satte mig paa *Kongeskansen*, og skuede ud over den yndige Søe. Dagens Konge skreed frem i sin ufordankede Ungdoms-Glands, og klædte de østlige Lyngbjerge i Morgenrødt. Søen vaagnede og krusede sin tindrende Barm. Skoven lød, og de modsraaende Bakker gjenlød af Fuglenes Vaarsang; højt over den kredsede Ørnen, og dybt underredten skummede Vildanden de blinkende Bølger. Den blege Taage hævede sig fra *Bugges Øe*, og hensmeltede i Morgenlyset; den steg fra Ruinerne som en Aand fra sin natlige Bolig. En Ræv sad oppe paa Volden og keeg efter de forbyflyvende Fugle. Tvende Svaner sejlede